

NEW YORK TIMES BESTSELLER

WSOY

VIIMEINEN THE INHERITANCE GAMES SIIRTO

JENNIFER LYNN BARNES

SUOMENTANUT AILA HERRONEN

JENNIFER LYNN BARNES

THE INHERITANCE GAMES

**VIIMEINEN
SIIRTO**

Suomentanut Aila Herronen

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos
The Final Gambit

Copyright © 2022 Jennifer Lynn Barnes

Published by arrangement with Curtis Brown Ltd,
New York and Ia Atterholm Agency, Sweden.

Suomenkielinen laitos © Aila Herronen ja WSOY 2025
Werner Söderström Osakeyhtiö

ISBN 978-951-0-50106-1

Painettu EU:ssa

Williamille

LUKU YKSI

”Meidän pitää puhua sinun kahdeksantoistavuotispäivästäsi.” Alisan sanat kaikuivat huoneessa, joka oli isoin Hawthornen kartanon viidestä kirjastosta. Lattiasta kattoon yltävät hyllyt kohosivat kahden kerroksen korkeuteen, ja meitä ympäröivät kovakantiset ja nahkakantiset opukset, joista useimmat olivat mittaamattoman arvokkaita. Jokainen niistä muistutti miestä, joka oli rakennuttanut tämän huoneen.

Tämän kartanon.

Tämän dynastian.

Saatoin melkein nähdä mielessäni Tobias Hawthornen haamun katselemassa, kun polvistuin sivelemään mahonkisia lattialankkuja. Sormeni etsivät poikkeavuuksia lankkujen saumoista.

Kun en löytänyt mitään, nousin seisomaan ja vastasin Alisalle. ”Niinkö”, sanoin. ”Onko ihan pakko?”

”Ai oikeusmielessä?” Pelottava Alisa Ortega kohotti minulle kulmaansa. ”Kyllä. Sinut on jo julistettu täysivaltaiseksi, mutta perintösi ehtojen mukaan...”

”Mikään ei muutu, kun täytän kahdeksantoista”, sanoin ja silmäilin ympärilleni suunnitellen seuraavaa siirtoani. ”Saan perinnön vasta, kun olen asunut vuoden Hawthornen kartanossa.”

Tunsin asianajajani niin hyvin, että tiesin hänen tarkoittavan

juuri sitä. Minun syntymäpäiväni oli 18. lokakuuta. Vuosi kartanossa tulisi täyteen marraskuun ensimmäisellä viikolla, ja minusta tulisi hetkessä maapallon rikkain teini. Siihen asti minulla oli muuta ajateltavaa.

Veto voitettavana. Yksi Hawthorne lyötävänä.

”Oli miten oli...” Alisa oli yhtä helppo pysäyttää kuin pikajuna. ”Meidän pitää puhua muutamasta asiasta näin syntymäpäiväsi kynnyksellä.”

Tuhahdin. ”Ai neljästäkymmenestäkuudesta miljardista?”

Alisa katsoi minua ärsyyntyneenä, mutta minä keskityin tehtävääni. Hawthornen kartano oli täynnä salakäytäviä. Jameson oli lyönyt kanssani vetoa, etten pystyisi löytämään niitä kaikkia. Katselin massiivista puunrunkoa, joka toimi pöytänä, otin veitsen saappaan sisäpuolelle kiinnitetystä kotelosta ja testasin sillä luonnollista halkeamaa pöydän pinnassa.

Olin oppinut kantapään kautta, ettei minun kannattanut mennä minnekään ilman asetta.

”Murjotustarkastus!” Xander ”Elävä Goldbergin kone” Hawthorne pisti päänsä kirjastoon. ”Avery, asteikolla yhdestä kymmeneen, miten kipeästi tarvitset muuta ajateltavaa juuri nyt ja miten kiintynyt olet kulmakarvoihisi?”

Jameson oli maapallon toisella puolella. Grayson ei ollut soittanut kertaakaan Harvardiin lähtönsä jälkeen. Xander, joka oli ilmoittautunut omatoimisesti parhaaksi Hawthornestäväkseni, oli ottanut pyhäksi tehtäväkseen piristää minua veljiensä poissa ollessa.

”Yksi”, vastasin. ”Ja kymmenen.”

Xander kumarsi minulle. ”Siinä tapauksessa jätän hyvästit.” Hetkessä hän oli poissa.

Seuraavan kymmenen minuutin kuluessa kartanossa tapahtuisi taatusti räjähdys. Käännyin Alisaan päin ja keskityin

huoneen toiseen laitaan: loputtomilta tuntuviin hyllyihin, takorautaisiin kierreportaisiin. ”Kakaise ulos vain, Alisa.”

”Niin, Lee-Lee”, totesi matala, verkkainen ja hunajainen ääni käytävästä. ”Valaise meitä.” Nash Hawthorne asettui asemiin oviaukkoon. Hänen tavaramerkkinsä eli cowboyhattu oli syvällä silmillä.

”Nash.” Alisan jakkupuku oli kuin suojahaarniska. ”Tämä ei koske sinua.”

Nash nojasi ovenkarmiin ja risti jalkansa laiskasti. ”Minä lähten, jos ipana käskee.” Nash ei luottanut minua Alisan huomaan. Ei ollut luottanut enää moneen kuukauteen.

”Kaikki hyvin, Nash”, sanoin. ”Voit lähteä.”

”Niin varmaan.” Nash ei liikahtanutkaan kauemmas ovenkarmista. Hän oli Hawthornen neljästä veljeksestä vanhin ja tottunut paimentamaan pikkuveljiään. Kuluneen vuoden aikana hän oli ottanut laumaansa myös minut. Hän ja minun sisareni ”eivät seurustelleet”, ja sitä oli jatkunut jo monta kuukautta.

”Eikö teillä ole epätreffit tänään?” kysyin. ”Eli eikö sinun pitäisi olla jossain muualla?”

Nash otti cowboyhatun päästään ja käänsi totisen katseensa minuun. ”Lyön vaikka vetoa, että Lee-Lee haluaa puhua säätiön perustamisesta”, hän sanoi ja asteli ulos huoneesta.

Odotin, kunnes Nash oli kuulomatkan ulkopuolella, ennen kuin käännyn katsomaan Alisaa. ”Ai säätiön?”

”Haluan vain, että tiedät, mitä vaihtoehtoja sinulla on.” Asianajajan sulavuudella Alisa kiemurteli vastaamatta kysymykseen. ”Laadin aineiston, johon voit tutustua. Mutta syntymäpäivääsi liittyy myös juhlat.”

”Ei juhlia”, vastasin kuin apteekin hyllyltä. En todellakaan halunnut muuttaa syntymäpäivääni varsinaiseksi lööppiotsikoiden ja risuaitojen riemujuhlaksi.

”Onko sinulla lempibändiä? Tai laulajaa? Sinne tarvitaan ohjelmaa.”

Silmäni kapenivat viiruiksi. ”Ei juhlia, Alisa.”

”Onko joku erityinen henkilö, jonka haluaisit vieraslistalle?” Alisa ei tarkoittanut ketään tuttua. Hän tarkoitti julkiksia, miljardöörejä, silmäätekeviä tai kuninkaallisia.

”Ei vieraslistaa”, sanoin, ”koska en pidä juhlia.”

”Kannattaisi kyllä miettiä, minkä kuvan...” Alisa aloitti, mutta minä suljin korvani. Tiesin jo, mitä hän aikoi sanoa. Hän oli hokenut samaa jo pian yksitoista kuukautta. *Kaikki rakastavat Tuhkimotarinaa.*

No, tällä Tuhkimolla oli veto voitettavana. Tarkastelin takorautaisia portaikkoja. Kolme niistä kiertyi vastapäivään. Mutta neljäs... Menin portaikon juurelle ja lähdin kiipeämään ylös. Toisella porrastasanteella kokeilin sormilla hyllyä, joka oli portaikkoa vastapäätä. *Vipu.* Painoin sitä, ja koko hylly kaartui taaksepäin.

Numero kaksitoista. Huulilleni nousi pirullinen hymy. *Siitä sait, Jameson Winchester Hawthorne.*

”Ei juhlia”, huusin vielä kerran Alisalle alatasanteelle. Sitten katosin seinän taakse.

LUKU KAKSI

Kun pujahdin sinä iltana vuoteeseen, egyptiläiset puuvillalakanat tuntuivat viileiltä ja pehmeiltä ihoa vasten. Odottaessani Jamesonin soittoa käteni hapuili yöpöytää, jolla oli pieni pronssinen avaimen muotoinen pinssi.

”Kumpi käsi?” Jameson nostaa kaksi nyrkkiä ilmaan. Taputan hänen oikeaa kättään, ja hän avaa sormet ja näyttää minulle tyhjän kämmenen. Kokeilen vasenta kättä, mutta tulos on sama. Sitten hän taivuttaa sormeni nyrkkiin. Kun avaan käteni, pinssi on kämmenelläni.

”Sinä ratkaisit avainpulman nopeammin kuin kukaan meistä”, Xander muistuttaa. ”Nyt on jo korkea aika.”

”Anteeksi, ipana”, Nash sanoo venyttävällä puhetyylillään. ”Tässä on mennyt jo puoli vuotta. Sinä olet nyt yksi meistä.”

Grayson ei sano mitään, mutta kun yritän kiinnittää pinssiä ja se tippuu kädestäni, hän nappaa sen ennen kuin se putoaa maahan.

Muisto yritti muuttua mielessäni toiseksi – minä ja Grayson viinikellarissa – mutta suljin sen mielestäni. Olin kehittänyt viime kuukausina oman menetelmän, jolla saan harhautettua ajatukseni. Otin puhelimen käteen, avasin erään joukkorahoitussivun ja naputtelin hakusanoiksi *sairaalamaksu* ja *vuokra*. Saisin Hawthornen omaisuuden itselleni vasta kuuden viikon

kuluttua, mutta lakifirma McNamara, Ortega ja Jones oli jo hoitanut käyttööni luottokortin, jolla ei ollut käytännössä min-käänlaista luottorajaa.

Salaa lahjoittajan nimi. Napsautin ruutua yhä uudelleen. Kun puhelin viimein soi, nojasin tyynyihin ja vastasin. ”Haloo.”

”Keksi joku anagrammi sanalle *alasti*.” Jamesonin ääni värähteli energiaa.

”Enkä keksi.” Kierähdin kyljelleni. ”Millaista Toscanassa on?”

”Ai Italian renessanssin synnyinkodissa? Paikassa, joka on täynnä kiemurtelevia teitä, kukkuloita ja laaksoja, joissa aamuväsu levittäytyy niin pitkälle kuin silmä kantaa, ja metsien lehdet ovat niin kultaisen punaisia, että koko maailma näyttää olevan tuleskauneimmalla mahdollisella tavalla. Tarkoitatko sitä Toscanaa?”

”Tarkoitan”, mutisin. ”Juuri sitä.”

”Parempiakin paikkoja on nähty.”

”Jameson!”

”Mistä sinä haluat kuulla ensin, Perijätär? Sienasta, Firenzestä vai viinitarhoista?”

Halusin kuulla *ihan kaikesta*, mutta Jamesonilla oli syynsä viettää Hawthornen suvun perinteinen välivuosi matkustamalla. ”Kerro huvilasta.” *Löysitkö sinä mitään?*

”Sinun Toscanan huvilasi on rakennettu 1600-luvulla. Se on olevinaan maatalo, mutta muistuttaa pikemminkin linnaa, ja sitä ympäröi yli satojen eekkereiden kokoinen oliivitarha. Talossa on uima-allas, puilla lämmitettävä pizzauuni ja jättimäinen alkuperäinen kivitakka.”

Saatoin nähdä sen mielessäni. Elävästi – enkä pelkästään siksi, että minulla oli kansiossa valokuvia talosta. ”Löytyikö takasta jotain?” Minun ei tarvinnut kysyä, oliko Jameson tutkinut takan.

”Löytyi.”

Nousin istumaan, ja hiukseni valuivat selkään. ”Vihjekö?”

”Luultavasti”, Jameson vastasi. ”Mutta mihin arvoitukseen?”

Koko kehoni sähköistyi. ”Kerro heti tai saat tuntea sen na-
hoissasi, Hawthorne.”

”Kuulostaa hyvältä”, Jameson vastasi. Petolliset huuleni uh-
kasivat kaartua hymyyn. Jameson maistoi voiton ja vastasi:
”Löysin kolmionmuotoisen peilin.”

Aivoni lähtivät saman tien ylikierroksille. Tobias Hawthorne
oli kasvattanut lapsenlapsensa pulmilla, arvoituksilla ja pe-
leillä. Peili oli luultavasti vihje, mutta Jameson oli oikeassa. Oli
mahdotonta tietää, mihin peliin se liittyi. Eikä Jameson sitä
paitsi matkustanut ympäri maailmaa peiliä etsimässä.

”Me saamme kyllä selville, mikä se kiekko oli.” Jameson luki
ajatukseni. ”Maailma on pelilauta, Perijätär. Meidän täytyy
vain heittää noppaa.”

Ehkä niin, mutta tällä kerralla me emme seuranneet vih-
jeitä tai pelanneet vanhuksen tiettyä peliä. Me hapuilimme pi-
meässä ja toivoimme löytävämme vastauksia. Vastauksia, jotka
paljastaisivat, miksi pieni kolikon kokoinen kiekko, johon oli
kaiverrettu samankeskisiä kehiä, oli omaisuuden arvoinen.

Miksi Tobias Hawthornen kaima ja ainoa poika oli jättänyt
tuon kiekon äidilleni?

Miksi Toby oli napannut sen minulta ennen kuin katosi taas
kuvioista leikkimään kuollutta?

Toby ja tuo kiekko olivat viimeiset siteeni äitiin, mutta kum-
pikin oli poissa. Sen ajatteleva tekeminen teki kipeää. ”Löysin tänään
uuden oven salakäytäviin”, tokaisin Jamesonille.

”Niinkö?” Jamesonin vastaus oli kuin kutsu tanssiin. ”Minkä
niistä?”

”Pyöreässä kirjastossa olevan.”

Linjan toisessa päässä vallitsi lyhyt, mutta paljastava hiljaisuus.

Oivalsin äkkiä, mitä se tarkoitti. ”Sinä et tiennyt siitä.” Voitto maistui makealta. ”Haluatko kuulla, missä se on?” kujersin.

”Etsin sen itse, kun palaan”, Jameson mutisi.

Minulla ei ollut aavistustakaan, milloin Jameson palaisi, mutta vuoteni Hawthornen kartanossa päättyisi pian ja olisin vapaa. Voisin mennä minne vain ja tehdä mitä vain – *tai kaiken*.

”Minne matkustat seuraavaksi?” kysyin Jamesonilta. En halunnut ajatella liikaa sanaa *kaiken*, koska muuten hukkuisin haluun ja kaipaukseen ja alkaisin uskoa, että minä ja Jameson voisimme todella saada kaiken.

”Santorinille”, Jameson vastasi. ”Mutta sano vain jos...”

”Mene vain. Jatka etsintöjä.” Ääneni käheytyi. ”Ja kerro minulle kaikki.”

”Kaikkiko?” Jameson toisti matalalla, karhealla äänellä, joka sai minut ajattelemaan, mitä me tekisimme juuri tällä hetkellä, jos olisin Jamesonin luona.

Pyörähdin vatsalleni. ”Se anagrammi on muuten *talsia*.”

LUKU KOLME

Viikot vilisivät ohi hyväntekeväisyysgaalojen ja yksityiskoulun kokeiden merkeissä. Iltaisin juttelin Jamesonin kanssa ja mietin ihan liikaa, vaivautuisiko Grayson milloinkaan soittamaan.

Keskity. Työnsin kaiken muun mielestäni ja tähtäsin. Katsoin asean piippua pitkin, hengitin sisään ja ammuin, kerran toisensa jälkeen.

Hawthornen kartanossa oli kaikkea mitä ajatella saattaa, mukaan lukien oma ampumarata. Minä en pitänyt aseista. En pitänyt ampumista hauskana ajanvietteenä. En silti halunnut olla puolustuskyvytön. Pakotin leukani rentoutumaan, laskin asean ja otin kuulosuojaimet korvilta.

Nash silmäili maalitauluani. ”Kivasti ryhmitelty, ipana.”

Teoriassa minun ei pitäisi milloinkaan tarvita asetta tai saappaassani olevaa veistä. Teoriassa Hawthornen kartanoon oli mahdoton tunkeutua, ja sieltä poistuessani minulla oli aina aseistetut henkivartijat mukana. Minua oli kuitenkin ammuttu, ja minut oli yritetty räjäyttää ja siepattu sen jälkeen, kun minut oli nimetty Tobias Hawthornen testamentissa. Teoria ei auttanut pitämään painajaisia poissa.

Siihen auttoi se, että Nash opetti minulle itsepuolustusta. ”Toiko asianajajasi jo säätiön paperit?” hän kysyi muina miehinä.

Minun asianajajani oli Nashin ex-tyttöystävä, jonka Nash tunsu ihan liian hyvin. ”Ehkä”, vastasin. Alisan selitys soi korvissani. *Kun kyseessä on ikäisesi perijä, käytetään yleensä tiettyjä turvatoimia. Koska herra Hawthorne ei katsonut säätiön perustamista tarpeelliseksi, sinun kannattaa harkita asiaa itse.* Alisa sanoi, että jos säätiöisin rahat, edunvalvoja vastaisi varojen turvaamisesta ja varallisuuteni kasvattamisesta. Alisa ja McNamara, Ortega ja Jonesin lakitoimiston osakkaat olivat luonnollisesti halukkaita toimimaan edunvalvojina, eikä yhtäkään pyyntöäni evättäisi. *Purettavissa oleva säätiö vain yksinkertaisesti minimoi sinuun kohdistuvat paineet, kunnes olet valmis tarttumaan itse ohjiin.*

Nash kumartui katsomaan minua silmiin. ”Mikä meidän sukumme sääntö likaisesta pelistä olikaan?” hän kysyi.

Nash ei ollut ollenkaan niin hienovarainen kuin luuli, mitä Alisa Ortegaan tuli, mutta vastasin kysymykseen silti. ”Mitään peliä ei lasketa likaiseksi, jos voittaa”, sanoin Nashille.

LUKU NELJÄ

Kun avasin silmäni kahdeksantenatoista syntymäpäivänäni ja Heights Country Day -koulun syysloman ensimmäisen päivän aamuna, oviaukossa roikkui henkarissa sanoin kuvaamattoman upea tanssiaismekko. Se oli keskiyönvihreä ja kokopitkä, ja miehustan kymmenet tuhannet pienenpienet mustat korukivet muodostivat aistikkaan ja lumoavan tumman kuvion.

Mekko oli varsinainen katseennaulitsija. Se sai haukkomaan henkeä ja tuijottamaan.

Se oli niitä mekkoja, jollaisiin pukeuduttiin otsikoita kalasteleviin ja hashtagtulvan aiheuttaviin juhlatilaisuuksiin. *Piruvie, Alisa*. Marssin kapinallisena mekon luo ja huomasin sitten henkarista roikkuvan lapun: *PUE TÄMÄ, JOS USKALLAT*.

Teksti ei ollut Alisan käsialaa.

Löysin Jamesonin Black Woodin metsän laidalta. Hänellä oli yllään valkoinen smokki, joka oli kuumottavan tyköistuva, ja hän seiso iikka oikean kuumailmapallon vieressä.

Jameson Winchester Hawthorne. Juoksin kuin ylläni ei olisi ollut painavaa juhlapukua eikä reiteeni olisi kiinnitetty veistä.

Jameson sulki minut syliinsä, ja vartalomme painuivat toisiaan vasten. ”Hyvää syntymäpäivää, Perijätär.”

Jotkut suudelmat ovat pehmeitä ja helliä, jotkut kuin tulta.

Viimein aivoihini hiipi oivallus, että meillä oli yleisöä. Henkivartijani Oren oli hienotunteinen. Hän oli kääntänyt päänsä pois, muttei selvästikään aikonut antaa Jameson Hawthornen lennättää minua tiehensä ilman häntä.

Irrottauduin vastahakoisesti Jamesonin otteesta. ”Vai että kuumailmapallo”, totesin kuivakkaasti. ”Oletko tosissasi?”

”Minun pitäisi varoittaa sinua, Perijätär...” Jameson heilautti itsensä korin reunalle ja hyppäsi sisään. ”Minä olen vaarallisen hyvä syntymäpäivissä.”

Jameson Hawthorne oli vaarallisen hyvä monessakin asiassa.

Hän ojensi minulle kätensä. Tartuin siihen enkä edes yrittänyt teeskennellä, että olin tottunut tähän – tähän kaikkeen tai ylipäänsä mihinkään, *häneen*. Tobias Hawthornen minulle jättämä elämä saisi minut haukkomaan henkeäni vielä tuhatennenkin vuoden päästä.

Oren kiipesi kuumailmapalloon minun jälkeeni ja alkoi tuijottaa horisonttiin. Jameson irrotti köydet ja sytytti pilottiliekin.

Me kohosimme vauhdilla ylös.

Ilmassa tuijotin sydän kurkussa alhaalla siintävää Hawthornen kartanoa. ”Miten tätä ohjataan?” kysyin Jamesonilta, kun kaikki muu paitsi me kaksi ja minun erittäin tahdikas henkivartijani loittoni yhä kauemmas.

”Ei mitenkään.” James kietoi kätensä ympärilleni. ”Toisinaan ei auta kuin katsoa, mihin suuntaan tuuli puhaltaa, Perijätär.”

Kuumailmapallo oli vasta alkua. Jameson Hawthorne ei jättänyt mitään puolitiehen.

Piknik piilopaikassa.

Helikopterilento Meksikonlahdelle.

Pako paparazzien kynsistä.

Hidas tanssi paljain jaloin rannalla.

Meri. Kallio. Veto. Kilpailu. Haaste. *Tämän minä muistan aina.* Siltä minusta tuntui helikopterilennolla kotiin. *Muistan tämän kaiken.* Pystyisin vielä vuosienkin päästä muistamaan, miltä tämä *tuntui*. Tanssiaismekon painon, tuulen kasvoillani. Auringon lämmittämän hiekan iholla, suklaassa dipatut mansikat, jotka sulivat kielelle.

Auringon laskeutua olimme melkein kotona. Päivä oli ollut täydellinen. Ei väkijoukkoja. Ei julkkiksia. Ei... ”Juhlat”, sanoin, kun helikopteri lähestyi Hawthornen maita ja katsoin alla levittäytyvää maisemaa. Puutarha ja sen viereinen nurmikko oli valaistu tuhansin pienin lampuin – eikä siinä vielä kaikki.

”Tuon on paras olla olematta tanssilattia”, huomautin Jamesonille synkästi.

Jameson lähti laskeutumaan, heitti päänsä taakse ja hymyili. ”Etkö sinä aio sanoa mitään maailmanpyörästä?”

Ilmankos Jameson oli halunnut viedä minut pois kartanosta. ”Sinä olet kuollut mies, Hawthorne.”

Jameson sammutti moottorin. ”Onneksi Hawthornen suvun miehillä on yhdeksän henkeä, Perijätär.”

Kun olimme nousseet helikopterista ja kävelimme puutarhaan päin, vilkaisin Orenia silmät sirrillä. ”Sinä tiesit tästä”, sanoin syyttävästi.

”Minulle saatettiin antaa lista vieraista, joille tarvittiin pääsylupa kartanoon.” Turvallisuuspäällikköni ilmettä oli täysin mahdoton tulkita... kunnes juhlapaikka tuli kunnolla

näkyviin. Silloin hän oli vähällä hymyillä. ”Saatoin myös evätä muutaman vieraan pääsyn.”

Tajusin kohta, että hän tarkoitti muutamalla lähes kaikkia.

Tanssilattialle oli levitetty ruusunlehtiä, ja sitä valaisivat ylhäällä risteilevät hentoiset lamput, jotka loistivat pehmeästi kuin tulikärpäset yössä.

Jousikvartetto soitti vieressään kakku, jollaisen voisi odottaa näkevänsä kuninkaallisissa häissä. Maailmanpyörä pyöri kaukana. Smokkipukuiset tarjoilijat kantoivat tarjottimilla samppanjaa ja alkupaloja.

Mutta vieraita ei ollut.

”Pidätkö tästä?” Libby ilmestyi viereeni. Hän oli pukeutunut kuin goottisatuprinsessa ja hymyili korvasta korvaan. ”Minä olisin halunnut mustia ruusunterälehtiä, mutta nättejä nuokin ovat.”

”Mitä täällä tapahtuu?” henkäisin.

Sisareni tönäisi minua olkapäällä. ”Nämä ovat introvertti-juhlat.”

”Täällä ei ole ketään.” Tunsin, miten hymy alkoi levitä kasvoilleni.

”Ei pidä paikkaansa”, Libby vastasi iloisena. ”Minä olen täällä. Nash teilasi hienostelevat suupalat ja nimesi itsensä grillimestariksi. Herra Laughlin pyörittää maailmanpyörää rouva Laughlinin valvonnassa. Thea ja Rebecca viettävät supersalaista romanttista hetkeä jääveistosten takana. Xander pitää sinun yllätystäsi silmällä, ja tuossa tulevat Zara ja isoäiti!”

Käännyin juuri ajoissa saadakseni kävelykepestä. Jamesonin isoisoäiti mulkoili minua, ja Jamesonin täti seurasi tilannetta sivusta hivenen huvittuneena.

”Kuule, tyttö.” Isoäiti kutsui minua aina tytöksi. ”Tuon mekon kaula-aukko on niin syvä, että sinä näytät ihan hepsan-

keikalta.” Isoäiti heristi minulle keppiään ja murahti sitten: ”Minä pidän siitä.”

”Niin minäkin”, joku piipitti vasemmalta. ”Ketun hyvää syntymäpäivää, kurppaseni.”

”Max?” Tuijotin parasta ystävääni ja käännysin sitten katsomaan Libbyä.

”Yllätys!”

Jameson hymyili omahyväisesti vieressäni. ”Alisa saattoi luulla, että nämä olisivat paljon isommat juhlat.”

Mutta eivät ne olleet. Täällä olimme vain *me*.

Max kietoi käsivartensa harteilleni. ”Kysy minulta, millaista yliopistossa on!”

”Millaista yliopistossa on?” kysyin yhä äimistyneenä.

Max hymyili leveästi. ”Ei läheskään niin hauskaa kuin maailmanpyörän surmanhyppykisassa.”

”Ai maailmanpyörän surmanhyppykisassa?” kysyin. Sen oli pakko olla Xanderin keksintö. Tiesin, että nuo kaksi olivat pitäneet yhteyttä.

”Kuka on voitolla?” Jameson kallisti päätään.

Max vastasi, mutta ennen kuin aivoni ehtivät käsittää hänen sanansa, näin silmäkulmasta liikettä. Tai ehkä minä vain vaistosin sen. Vaistosin *hänet*. Kokonaan mustissa, yhtä kotonaan kymppitonnin smokissa kuin muut kuluneessa collegepaidassa. Grayson Hawthorne astui tanssilattialle.

Hän tuli kotiin. Ajatus herätti muiston edellisestä tapaamisestamme. Täysin murtuneesta Graysonista. Minusta hänen vieressään. Nykyhetkessä Grayson Hawthornen katse viipyi minussa hetken, ja sitten hän katseli ympärilleen. ”Vai että maailmanpyörän surmanhyppykisa”, hän totesi tyynesti. ”Se ei koskaan pääty hyvin.”

LUKU VIIISI

Avatessani silmäni seuraavana aamuna näin tanssiaispukuni roikkumassa sängynlaidalla. Jameson nukkui vieressäni. Vastustin halua silittää hänen leukaansa sormenpäillä ja hipaista rintaa halkovaa arpea.

Olin kysynyt kymmeniä kertoja, mistä tuo arpi oli peräisin, ja Jameson oli antanut minulle kymmeniä eri vastauksia. Joissakin versioissa syyppää oli rosoinen kivi. Rautatanko. Tuulilasi.

Jonakin päivänä kuulin oikean vastauksen.

Sallin itseni maata vielä hetken Jamesonin vieressä ennen kuin nousin ylös, otin Hawthornen pinssin yöpöydältä, pukeuduin ja lähdin alakertaan.

Grayson istui yksin ruokasalissa.

”En ollut varma, pääsisitkö sinä tulemaan kotiin”, sanoin ja onnistuin jotenkin istumaan häntä vastapäätä.

”Tämä ei teknisesti ottaen ole enää *minun* kotini.” Vaikka Grayson puhui hiljaa, hänen äänensä jylisi huoneessa kuin nousuvesi. ”Kaikki täällä on hyvin pian virallisesti sinun.” Se ei ollut syytös tai valitus. Se oli fakta.

”Ei minkään tarvitse silti muuttua”, sanoin.

”Avery.” Hän katsoi minua silmiin läpitunkevilla vaaleilla silmillään. ”Kyllä tarvitsee. *Sinun* täytyy muuttua.” Grayson oli ollut ilmeinen perijä ennen minun tuloani. Hän oli käytännössä asiantuntija siinä, mitä perijän kuului tehdä.

Ja ainoastaan minä tiesin, joka tiesi, että hillityn, voittamattoman ulkokuorensa takana Grayson oli hajoamispisteessä. En voinut sanoa sitä ääneen tai paljastaa edes ajattelevani asiaa, joten pysyin tiukasti puheenaiheessa. ”Mitä jollen pysty tähän yksin?” kysyin.

”Et sinä ole yksin.” Grayson antoi katseensa levätä minussa hetken ja käänsi sitten tarkoituksellisesti päänsä. ”Isoisä kutsui meidät joka syntymäpäivä työhuoneeseensa”, hän sanoi hetken päästä.

Olin kuullut tarinan ennenkin. ”*Sijoita. Kehitä. Luo*”, totesin. Hawthornen veljekset olivat saaneet lapsesta saakka joka syntymäpäivänään kymmenen tuhatta dollaria sijoitettavaksi. Heitä oli myös pyydetty valitsemaan jokin mielenkiinnon kohde tai taito, jonka kehittämisessä ei varoja säästelty. Lopuksi Tobias Hawthorne oli esittänyt syntymäpäivähaasteen: jotain, mitä veljesten piti keksiä, luoda, esittää tai loihtia esiin silkalla tahdonvoimalla.

”*Sijoita*: se on helppo hoitaa. *Kehitä*: kannattaa valita jotain, mitä itse haluat. Ei mitään esinettä tai kokemusta, vaan taito.” Odotin Graysonin kysyvän, mitä aioin valita, mutta hän ei kysynyt. Sen sijaan hän otti puvuntakin povitaskusta nahkakan-tisen muistikirjan ja sujautti sen pöydälle. ”Sinun pitää laatia suunnitelma omaa syntymäpäivähaastettasi varten.”

Nahka oli täyteläisen tummanruskeaa ja tuntui pehmeältä. Sivujen reunat olivat vähän epätasaiset kuin kirja olisi sidottu käsin.

Jennifer Lynn Barnesin tyylikäs arvoitustrillerisarja huipentuu! Käsillä on viimeiset viikot, ennen kuin Hawthornen miljardiomaisuus siirtyy Avery Kylie Grambsille.

Paparazit ympäröivät Averya ja hengenvaara on tytön jatkuva seuralainen. Hän selviää päivästä toiseen Hawthornen veljesten avulla – heidän kohtalonsa ovat kietoutuneet yhteen, ja vain he tuntevat toistensa salaisuudet.

Viime hetkillä ennen kuin Averystä tulee maailman rikkain teini, kohtalokas vieras tulee pyytämään apua – joku, joka voi vielä tuhota kaiken. Avery, Jame-son, Grayson, Xander ja Nash ryhtyvät vimmaiseen peliin tuntematonta voimapelaajaa vastaan.

Synkkiä salaisuuksia

Uudet säännöt

VOITTAJA SAA KAIKEN

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-50106-1